

МОТИВИ

към ПРИСЪДА №9 от 21.09.2022г по НЧХД №140/2022г на Районен
съд – Айтос

Производството е образувано по тъжба на М.М.Х., ЕГН ***** от с.П., община Р., обл.Б. против Д.О.О. ,родена на *** година в село П., ЕГН *****, с обвинение за това, че на 11.11.2021 година в град А., в сградата на РУ- А. на *** в жалба вх.№ 335000-3687/11.11.2021 година приписала на М.М.Х., ЕГН ***** от с.П., община Р., обл.Б. извършване на престъпление по чл.194 от НК, съставляващо престъпление по чл.147, ал.1 от НК.

В съдебно заседание частния тъжител се явява заедно с упълномощения си представител адв.К.- поддържа обвинението, пледира за осъдителна присъда и за уважаване на гражданския иск.

В съдебно заседание подсъдимата Д. О. отрича да е извършила престъплението. Възползва се от правото си да дава обяснения, в които отрича да е искала умишлено да навреди на тъжителя. Обяснява, че не разбира от автомобили и горива и когато е видяла М.Х. с тубата с гориво е помислила, че той източва гориво от резервоара. Сигнализираща е органите на реда единствено с цел да се запази обществен интерес, т.к. горивото е било предназначено за микробус, с който се превозват работници.

Съдът при преценка на обясненията, дадени от подсъдимата отчита факта, че същите имат двойствена природа- както на гласно доказателствено средство, така и на средство на защита, което средство на защита е гарантирано от НПК и ЕКПЧ и в този смисъл подсъдимата не носи наказателна отговорност за твърдяните в обясненията си факти и обстоятелства.

Защитникът на подс. О., адв.Н. моли в пледоарията си по същество за оправдаване на подзащитната му, като прави подробен анализ на доказателствата и навежда доводи за несъответствие между твърденията изложени в частната тъжба и доказателствата приложени към преписките на полицията. Адв. Н. акцентира, че липсва субективен елемент, което прави деянието несъставомерно по чл.147, ал.1 НК.

Съдът, след като внимателно обсъди събраните писмени и гласни доказателства по делото, съобразно закона и по вътрешно убеждение, намира за установено следното от фактическа страна:

В продължение на месеци подс.Д. О. и свид.Ю. Х. седели на пейка пред дома на свид.Х. и наблюдавали как тъжителят изкарва и вкарва в гаража си пластмасови туби пълни с гориво. На 07.11.2021г подсъдимата минавала покрай дома на тъжителя и отново го видяла да се върти около микробуса, а до него имало туба с гориво. О. решила, че е възможно М.Х. да източва гориво от микробуса и на 11.11.2021г. подала жалба в РУ-Р., заведена с вх.

№335000-3687/11.11.2021г. Свид.Кр.М. извършил проверка по случая , като снел обяснения на тъжителя и подсъдимата. В обясненията си частния тъжител заявил, че работодателят му (който е собственик на микробуса) му е позволил да зарежда гориво в туби , с цел да си спести често ходене до бензиностанцията, която се намира на значително разстояние. В обясненията си подсъдимата О. заявила, че не е била наясно, че М.Х. има разрешение от работодателя си да пълни гориво в туби, а просто го е видяла с пълните туби и си е помислила, че горивото е източено от резервоара на микробуса. По случая се е произнесъл прокурор от РП –А., който е постановил, че няма извършено престъпление от общ характер.

Горната фактическа обстановка, се установява по несъмнен начин от доказателствата, събрани в хода на съдебното следствие доказателства- копия от два броя прокурорски преписки на РС-А.; показанията на свид. С.Х., Е.Х., Ю. Х., Х. М., К. М., М. М.. Както вече беше споменато обясненията на подсъдимата съдът прецени с оглед на двойствената им природа –на гласно доказателствено средство и на средство за защита и в този смисъл ги кредитира само в онази част, в която се потвърждават от останалите доказателства по делото. Що се отнася до показанията на свид. Ю. Х., Х. М., К. М., М. М. , съдът счита същите за обективни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалите писмени доказателства по делото и поради тази причина ги кредитира изцяло. Показанията на четиримата свидетели са изцяло кореспондиращи, между тях противоречия не се констатираха, което и не налага подробното им обсъждане. При преценка на показанията на свид. С.Х., Е.Х. съдът отчете факта, че и двете са приближени на частния тъжител (съпруга и внучка), а свид.С.Х. дори не живее в дома на частния тъжител в с.П.. разказаното от свид. С.Х. е изцяло предаване на неговите думи, когато той ѝ е разказвал за ситуацията.

При мотивиране на крайния съдебен акт съдът изцяло се доверява на представените писмени доказателства – копия от пр.преписка № 886/2022г на РП-А. (рег.№335000-736/2022г на РУ-Р.) и пр.преписка № 17173/2021г на РП-А. (рег.№335000-3687/2021г на РУ-Р.. Безпротиворечивостта на тези писмени доказателства, както тяхната логичност, правдивост и систематизираността им дават основание на съда, да приеме същите за достоверни и ги кредитира изцяло. Въз основа на тях и се формираха фактическите и правни изводи относно времето, мястото и изпълнителната форма на деянието и неговият механизъм на извършване.

При така изяснената фактическа обстановка и обсъдените подробно доказателства, съдът счита, че от частния тъжител не беше доказана по категоричен начин обективната и субективна страна на престъплението по чл.147, ал.1 НК. Клеветата по смисъла на НК и съдебната практика представлява "разгласяване" на неистинско позорно обстоятелство за друго или "преписване на престъпление". За да е налице клевета по смисъла на наказателното право от обективна страна е необходимо разгласените факти и обстоятелства освен позорящи да бъдат и неистински, като същото важи и за преписването престъпление. От обективна страна, за да е налице състав на престъпление по чл. 147, ал.1 от НК следва да се извърши преценка– дали

действията на подсъдимият представляват "преписване на престъпление". От субективна страна, за да е налице това престъпление деецът трябва да съзнава, че твърдените обстоятелства, са неверни. Т.е. само в този случай се приема, че е налице съзнателно преписване на престъпление, за което се носи наказателна отговорност. Когато обаче за него те са верни, респ. деецът има субективната увереност, че действително е извършено престъпление, той няма умисъл за преписване на престъпление.

В конкретния случай от обективна страна съставът на престъплението по чл. 147, ал.1, пр.2 не е осъществен поради това, че подсъдимата е била убедена в истинността на твърденията си, посочени в жалбата, а именно че М.Х. краде гориво от микробуса, на който е шофьор. От събраните по делото доказателства става ясно, че страните са във влошени отношения и подсъдимата не е имала от къде да знае, че тъжителят е получил разрешение от работодателя си да пълни туби с гориво и да зарежда микробуса с това гориво вместо да ходи до бензиностанцията. Видно от възрастта на подсъдимата (69г) последната най-вероятно не притежава и технически познания, за да прецени сцената, на която е станала свидетел. Свид.Ю. Х. също разказва, че двете са видели частния тъжител с тубите с гориво няколко пъти и са разсъждавали какво прави, като накрая са заключили, че сигурно краде нефта и мотивирана да помогне за разкриване на престъпление подсъдимата е подала жалбата в РУ-Р..

Настоящият съдебен състав намира, че подсъдимата е действала при обстоятелства, изключващи умисъла за преписване на неизвършено престъпление. Целта и е била с този сигнал да бъдат сезирани компетентните органи и да бъдат мотивирани институциите/ в случая РУ-Р. / да изпълнят задълженията си по закон като предприемат необходимата проверка. Нещо повече нито един от свидетелите по делото, вкл.свидетелите на обвинението не твърди, подсъдимата да е знаела произхода на горивото в тубите или да е знаела за уговорката на М.Х. с неговия работодател. Фактът на влошените отношения не може да бъде възприет като основание за наличие на субективна причина у подсъдимата да оклевети тъжителя, като му припише престъпление. Подсъдимата не е нямала такова намерение, а е целяла само да предизвика проверка. Постоянна и неизменна е практиката на съдилищата, че когато подсъдимият действа с такова съзнание, той не може да носи отговорност за нанесена клевета. Ето защо, не може да се приеме, че изнесените твърдения позорят тъжителя, zlepоставят го, уронват доброто му име и авторитет в обществото, тъй като не му се преписва престъпление по смисъла на НК –основен елемент от обективната страна на престъплението по чл. 147, ал.1 от НК.

На следващо място следва да се отчете обстоятелството, че от обективна страна с деянието се приписва престъпление, което като типично резултатно, предполага знание у третите лица за твърдението на дееца относно приписаното престъпление. В конкретният случай приписване на престъпление по чл. 194 от НК на тъжителя е станало достояние единствено на служители на РУ-Р., които са извършвали проверката по преписката. Т.е. в случая деянието не може да бъде квалифицирано като клевета, тъй като *липсва и елементът разгласяване*. В тази насока е и практиката на СГС – Решение от 11.07.2003 година по ВНЧХД № 575/2002 година. Сигналят (в случая наименован „жалба“) до РУ-Р. няма клеветнически характер, а израз на правото на подсъдимата да поиска съдействие от органите на реда за

извършване на проверка –виж мотиви на СГС по НЧХД № 3339/1999 г.

Предвид изложеното, съдът намира, че от обективна и субективна страна подсъдимата не е осъществила състава на престъпление по чл. 147, ал.1 от НК.

Водим от горното, съдът призна подсъдимата за невиновна и на основание чл. 304 от НПК, изцяло я оправда по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 147, ал.1 от НК.

С оглед изхода на делото съдът счита, че е безпредметно произнасянето по въпроса за предявения граждански иск.

Мотивиран от гореизложеното Съдът постанови Присъдата си.

Районен съдия: